

Ad Plutarchi vitas.

(continuantur ex pagina 468.)

Vit. Marii cap. IX init. Ἀναγορευθεὶς δὲ λαμπρῶς (Marius) εὐθὺς ἐξρατολόγει κατὰ τὸν νόμον καὶ τὴν συνήθειαν πολλὸν ὄχλον ἄπορον καὶ ΔΟῦλον καταγράφων, τῶν πρόσθεν ἡγεμόνων οὐ προσδεχομένων τοὺς τοιοῦτους, ἀλλ' ὥσπερ ἄλλοι τῶν καλῶν τὰ ὄπλα μετὰ τιμῆς τοῖς ἀξίοις νεμόντων, ἐνέχυρον τὴν οὐσίαν ἐκάσθη τιθέναι δοκοῦντος. *Servitia* Marium conscripsisse quis credat? nec ita scripsit Plutarchus, sed: πολλὸν ὄχλον ἄπορον καὶ ΦΑῦλον καταγράφων.

Cap. XLVI med. Καίτοι τὸ μὲν ἂν ἡ τύχη κωλύσαι δύναται, τὸ δ' ἀναφαίρετόν ἐστιν ἀλλ' ὅμως τοῦτο τῆς τύχης, ὡς ἀλλότριον, ἐκβάλλοντες, ἐκεῖνο τὸ ἄδηλον ὀνειρώττουσιν, εἰκότα πάσχοντες. Intellegam τὸ τῆς τύχης.

Vit. Lysandri II init. Ἐγράφη δ' ὁ Λύσανδρος ἐν πενία καὶ παρέσχεν ἑαυτὸν εὐτακτον, [ὡς] εἴ τις ἄλλος, πρὸς τοὺς ἐθισμούς κτέ. Voculas ὡς et εἰ varias lectiones esse existimo: ut enim dicatur in huiuscemodi sententia a sequioribus aequae recte ὡς atque εἴ τις ἄλλος (quod vel his longe usitatius est), utrumque tamen coniungi posse non arbitror.

Cap. XXIII vers. med. tralaticiiis librariorum erroribus scriptum est ἀγγέλου πινός ἢ θεράποντος ΕΠΙκείμενον πρόσωπον ON pro ΠΕΡΙκείμενον προσωπιEION, et soloece in extr. cap. XXIV ἂν αἰρεθῆσοσθαι, ubi exulato particula, non minus quam Marcell. XV init., ubi Sintenis in novissima editione Teubneriana pessime revocavit ἂν ἀνθέξειν, posteaquam olim in ed. maiore Cornaësis obsecutus insanam particulam dittographia natam expunxerat. Sed eadem aegre careo *Flamin.* II vers. fin. in verbis ἡ τῶν Ἑλλήνων δύναμις, ὧν μὴ διαλυθέντων (i. e. εἰ μὴ διελύθησαν) ἀπὸ τοῦ Φιλίππου, μιᾶς μάχης οὐκ ἦν ἔργον ὁ πρὸς αὐτὸν πόλεμος, ubi requiro οὐκ ἂν ἦν κτέ.

Vit. Sull. III vers. med. Bocchus ἐκάλει τὸν Σύλλαν, δι' ἐκείνου μάλισα βουλόμενος τὴν σύλληψιν καὶ παράδοσιν τοῦ Ἰογόρθα γενέσθαι [ἢ δι' αὐτοῦ]. Graecum saltem foret μάλλον ἢ δι' αὐτοῦ. Sed vocabula seclusa procul dubio sunt interpretetis.

Cap. VII p. 455 extr. ἔξ ἀνεφέλων καὶ διάρθρων τοῦ περιέχοντος ἤχησε φωνὴ σάλπιγγος ὄξυν ἀποτείνασα καὶ θρηνώδη φθόγγον, ὡσεὶ πάντας ἔκφρονας γενέσθαι καὶ καταπηξῆσαι διὰ τὸ μέγεθος. In solo codice Sangermanensi reperta est praepos. διὰ. Ceterum verba διὰ τὸ μέγεθος abesse malim. Causa enim consternationis potius erat, ut opinor, prodigii terror quam sonitus vehementia.

Cap. VIII init. ὡσεὶ μὴ ζητεῖν τίνος ἐστὶν ἕτερον μοχθηρότερος, ἀλλὰ πρὸς τί μοχθηρότατος ἕαντοῦ. Utrumque per se recte dicitur μοχθηρότερος et μοχθηρότατος (αὐτὸς) ἕαντοῦ, sed hic oppositionis ratio postulare videtur comparativum: *cur se ipsum nequities superaret.* Contrarium vitium reperies *Lucull.* XV p. 501 init., ubi pro *προσβύτερος* requiritur superlativus.

Cap. IX init. Φθάσαντος δὲ τοῦ Σύλλα διαφνεῖν εἰς τὸ στρατόπεδον — οἱ περὶ τὸν Μάριον Ἀῖθις ἐν τῇ πόλει τοὺς Σύλλα φίλους ἀνήρουν. Idem antea nondum fecerant Mariani, neque igitur locus est notioni *iterum*. Substituatur, quod saepe cum Ἀῖθις confunditur *ΕὐθΥς*. Contrarium errorem infra notabo ad *Brut.* XXXIV.

Cap. X extr. Ὁ δ' ἀναβάς εἰς τὸ Καπετώλιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ λίθον ἄμυνεν, εἴτ' ἐπαρασάμενος ἕαντῶ μὴ φυλάττοντι τὴν — εὐνοίαν ἐκπεσεῖν τῆς πόλεως, ὡσπερ ὁ λίθος *ΑΙΑ* τῆς χειρός, κατέβαλε χαμαῖε τὸν λίθον. Delendum διὰ, de more depravatam ex ἔξ, quod ipsum debetur interpreti.

Cap. XII p. 459 init. Ἐπιλιπούσης δὲ τῆς ὕλης διὰ τὸ κόπτεσθαι πολλὰ τῶν ἔργων περικλώμενα τοῖς αἰτῶν βρίθσει καὶ περπολεῖσθαι βαλλόμενα συνεχῶς ὑπὸ τῶν πολεμίων. Quotocius revocanda omnium librorum scriptura διὰ τὸ διακόπτεσθαι, quae male cessit depravatae lectioni, quam receperunt editores ex Dionis fragm. Peir. CXXI. Caret enim *frangendi* notione h. l. necessaria verbum simplex.

Cap. XXII non ita procul ab initio dele glossema τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον, adscriptum ad *τοσοῦτον ἔργον*.

Cap. XXIII prope init. supple: ταῦτά τε δὴ διέβαλε τὸ περὶ *Χαιρώνειαν ἔργον* (ὡς) οὐχὶ καθυρώς ἀγωνισθὲν κτῆ. Dicuntur enim haec ex mente insimulantium.

Cap. XXVIII init. Ὁ δὲ Σύλλας ἔτι πολλοῖς στρατοπέδοις καὶ μεγάλας δυνάμεισι περικεχυμένους αὐτῶ τοὺς πολεμίους ὄρων παντα-

χόθεν ἤπειτο [δυνάμει καὶ] δι' ἀπάτης κτέ. Simplicissima haec loci corrigendi via, ut deleantur verba seclusa, nata, ni fallor, e praegresso δυνάμει. Neque ea agnoscit cod. C in quo scriptum est ἐπεχείρει δι' ἀπάτης προκαλεῖσθαι (pro προκαλούμενος) εἰς διαλύσεις. Sulla fraude aggrediēbatur, ἤπειτο δι' ἀπάτης (sc. τῶν πολεμίων). Verbo ἄπτεσθαι absolute usus est Aristophanes Eccl. 581

ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἄπτεσθαι καὶ δὴ χρῆ ταῖς δια-
νοίαις κτέ.

Post Reiskium et Schaeferum, quorum ille ἤπειτο πρὸς τῇ δυνάμει καὶ δὴ ἀπάτης, hic ἐνήπειτε δυνάμει καὶ δὴ ἀπάτην coniecit, Sintenis suspicatus est ἤπιζει τῇ δυνάμει, delete δ' post δεξαμένου. Omnium violentissime nuper Bernardakis ἀπαντᾶν δεῖν ἤγειτο δι' ἀπάτης.

Cap. XXVIII Sint. p. 395, 15 ἠφείθη. Hoc augmentum proprium est soli imperfecto. Cod. C recte ἀφείθη.

Cap. XXXI non ita procul ab init. Ἀποκρινάμενον δὲ τοῦ Σύλλα μηδέπω γινώσκων οὐδ' ἀφ' Ἡσίου, ὑπολαβὼν ὁ Μέτελλος, Ὀύκουν' ἔφη 'δήλωσον οὐδ' μέλλεις κολάζειν.' Dubiumne esse potest legendum esse ἀφ' Ἡσίου?

Vit. Luculli XII med. καὶ τὰ πλοῖα πάντα πρὸς τὴν γῆν Ἐνέλκοντες. Corrigatur Ἀνέλκοντες, quod proprium de ναυῖς subducendis. Possis etiam συν(αν)έλκοντες.

Cap. XIII extr. ὡς ἄνευ δαπάνης καὶ τοσαύτης παρασκευῆς ταῖς τῶν συμμάχων ναυσὶ Μιθριδάτην ἐκβαλεῖ τῆς θαλάττης. Ne sic quidem sine omni sumptu id fieri poterat. Transponendum ἄνευ δαπάνης τοσαύτης καὶ παρασκευῆς.

Cap. XXII extr. requiro καὶ κεῖσθαι περὶ Σαφάν, <τῶν> ἐκεῖ τὰ χωρίον οὕτω καλούμενον.

Cap. XXXIV vers. fin. οὐδὲ τῆς Ἀσίας τὰ βασιλεια καταρρίψαντας. Frequens verborum confusio. Corrige κατερείψαντας.

Cap. XXXVIII prope init. Ἐλπίδας δὲ θαναμάς τῇ βουλή παρασχὼν ὡς ἐΧούση τὸν ἄνδρα τοῦτον ἀντίταγμα πρὸς τὴν Πομπηίου τυραννίδα. Immo ἐΨούση.

Vit. Nicias cap. V prope finem: μόλις ἄρχεται (Nicias) καθεύδειν περὶ ΠΡΩΤΩΝ ὕπνον. Violenter Madvigius coniecit περὶ πρώτων ὕρθρον, quod praeterea est prorsus insolitum, cum dici soleat ὕρθρος βαθύς. Nihil difficultatis locus haberet, si mutatione propemodum nulla scriberetur περὶ ΠΡΩΙΩΝ ὕπνον, circa somnum matutinum, modo satis constaret ita dici posse tempus, quo ii qui non primo mane surgunt adhuc somno fruuntur. Quare nihil affirmo. Recte habet περὶ πρώτων ὕπνον apud Aristophanem in Vespis vs. 31, Thuc. II 2, 1 aliisque locis bene multis.

Cap. XXVIII init. τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ τὸν Νικίαν ἔλαβον, ἱερὰν ἔχειν θύοντας. Malim ἄγειν.

In eodem capite extr. legitur: Δημοσθένην δὲ καὶ Νικίαν ἀποθανεῖν οὗ φησιν ὑπὸ Συρακουσίων κελευσθέντας — ἀλλ' Ἐρμοκράτους πέμψαντος, ἔτι τῆς ἐκκλησίας συνεσώσης, ΚΑΙΔΙΕΝΟΣ τῶν φυλάκων παρεόντων αὐτούς δι' αὐτῶν ἀποθανεῖν. Madvigius coniecit δέελτον καί. Ni forte latet ΚΑΔΙΔΙΟΝ i. e. βρόχον.

Vit. Crassi cap. II init. suppleverim: Ῥωμαῖοι μὲν οὖν λέγουσι πολλαῖς ἀρεταῖς τοῦ Κράσσου κακίαν <μίαν> μόνην ἐπισκοτῆσαι, τὴν φιλοπλουτίαν.

Cap. XIV post med. τῶν δὲ Κράσσου νοσημάτων τὸ ἀρχαῖον ἢ φιλοπλουτία καινὸν ἔρωτα προσλαβοῦσα καὶ ζῆλον ἐπὶ ταῖς Καίσαρος ἀρξείαις τροπαίων καὶ θριάμβων, ὥστε μόνοις ἐλαττοῦσθαι προύχοντα τοῖς ἄλλοις ἑαυτὸν, οὐκ ἀνῆκεν οὐδ' ἐλώφησε πρὶν εἰς ὄλεθρον ἀκλεῆ καὶ δημοσίας συμφορὰς τελευτῆσαι. Haec verba Sintenis ex Solani et Mureti coniecturis sic mutavit, ut scribat οἷς γε μόνοις et τοῖς ἄλλοις, αὐτὸν οὐκ ἀνῆκεν. Leniter sane, sed frustra. Sic enim non habet unde pendeat accusativus cum inf. ἐλαττοῦσθαι προύχοντα τοῖς ἄλλοις, si quidem nullo praegresso dicendi aut sentiendi verbo eiusmodi verbum omitti non potuit. Neque me iudice oblitterandus fuerat usus intransitivus verbi ἀνῆκεν. Quare servata interpunctione et pronomine reflexivo corrigendum esse suspicor: οἷς γ' ἐ<νομιζε> μόνοις ἐλαττοῦσθαι — ἑαυτὸν, οὐκ ἀνῆκεν κτῆ.

Cap. XV p. 552 init. expungatur verbum μετέναι perperam repetitum. Contra in fine capitis expectes καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον αὖθις ὄπλοις περισχόντες τὸ <Δομτίου> οἴκημα.

Cap. XVI. init. Ἦν δ' οὐκ ἀκούσιος ὁ κληρὸς ἀπασιν. Lege ἀκουσίους.

Cap. XXII init. ὥς μὴ μόνον δίψει καὶ χαλεπότητι τῆς πορείας ἀπαγορεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς ὕψεως ἀπαραιμίθην ἀθυμίαν παρεῖχεν, οὐ φυτόν ὀρῶσιν, οὐ ρεῖθρον, οὐ προβολὴν ὄρους καθιέντος, οὐ πύαν διαβλασάνουσαν, ἀλλ' ἀτεχνῶς πελάγιόν τι χεῦμα θινῶν πινῶν ἐρήμων περιεχόντων τὸν ξρατόν. Quia durissimum est obiectum verbi καθιέντος cogitare ρεῖθρον, idque ipsum otiosum foret additamentum, ne dicam ita haud satis apparere cur Plut. προβολὴν ὄρους dixerit pro simplici ὄρος, de verborum corruptela non potest dubitari. Pro ΟΡΟΥΣΚΑΘΙΕΝΤΟΣ procul dubio olim fuit ΟΡΟΥΣΣΚΙΑΚΑΘΙΕΝΤΟΣ, et Plutarcho reddendum οὐ προβολὴν ὄρους σκιὰν καθιέντος.

Similiter cap. XXI extr. in verbis κατὰ γένος μὲν οὖν ἔξ ἀρ-

χῆς (Surenas) ἐκέκτητο βασιλεῖ γενομένῳ Πάρθων ἐπιτιθέναί τὸ διάδημα πρῶτος post vel ante ἐκέκτητο desidero necessarium obiectum γέρας.

Vit. Sertorii IV non procul ab init. ἀλλὰ καὶ χειρὸς Εἰσιδεικνύμενος ἔργα θαυμασὰ καὶ τὸ σῶμα τοῖς ἀγῶσιν ὑφειδῶς ἐπιδιδούς κτέ. *Ostentandi* notio hinc aliena est. Lege Αἰσιδεικνύμενος i. e. *praestans*, ut recte legitur v. c. cap. III fere med.

Cap. XVII med. ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἄρκτου Ρέων ἄνεμος. Etsi non ignoro verbum ῥεῖν interdum usurpari de flamma et de aëre, de vento tamen omnium usu ita tritum est πνεῖν, ut Πινέων corrigendum esse mihi constet.

Cap. XXIII init. suppleverim: Ἦν δὲ καὶ τὰ πρὸς Μιθριδάτην πολιτεύματα <μεσὰ> μεγαλοφροσύνης. Nam genetivus qualitatis non est huius loci. In tam periculosa vicinia voculam μεσὰ non vitalem fuisse non est quod miremur.

Vit. Eumeneis cap. V post med. ἠτιώμενος (ἠτιμημένος?) γὰρ ἦδη κατὰ τὸ πεζόν, ἐτρέψατο τοῖς ἵππεῖσι τὸν Νεοπτόλεμον καὶ — τῇ φάλαγγι διεσπασμένη — ἐπελάσας ἠνάγκασε τὰ ὄπλα θέσθαι, καὶ λαβόντας ὄρκους αὐτῶν σφραγεύειν. Notae formulae tacticae τὰ ὄπλα τίθεσθαι vereor ut hic locus sit: manifesto enim Eumenes hostes primum *arma deponere* iussit, quo se victos confiterentur, tum in verba sua iurare. Quare verius existimo τὰ ὄπλα ἀ<πο>θέσθαι.

Cap. XIV init. suppleo: ἐπεὶ δ' Ἀντίγονος αὐτοῖς παρεσρατοπέδευσε μετὰ πολλῆς δυνάμεως καὶ τὰ πράγματα <μόνον οὐ> φωνῆν ἀριέμετα τὸν ἀληθινὸν ἐκάλεε σρατηγόν, οὐ μόνον οἱ σρατευόμενοι τῷ Εὐμένει προσεῖχον ἀλλὰ καὶ κτέ. Plutarchus cum aliis imitatus est nobilem locum Demosthenis pag. 9, 11 ὁ παρὼν καιρὸς μόνον οὐχὶ λέγει φωνῆν ἀριεῖς κτέ. Cur μόνον οὐ exciderit, cadit in oculos.

Vit. Agesil. X vers. fin. post verba τὸν κοινὸν ἐχθρὸν Ἑλλήνων dele interpretamentum Τισσαφέρην et similiter cap. XI p. 602 init. τὸν Σιθριδάτην.

Cap. XX init. μεγάλη pro μέγα φρονοῦντος Graecum non est.

Cap. XXIX non ita procul ab initio ἀ παρὰ τὰς τίχας πρότους καὶ λέγουσι Διευσημονοῦντες. L. καὶ λέγουσι Ν εἰσημονοῦντες. Verbum διευσημονεῖν eximatur lexicis.

Cap. XXXII prope init. Ἐρρήν δὲ πλείους <αὐτὸς ins. ?> ἑαυτοῦ καὶ μέγιστος τότε ὁ Εὐρώτας — καὶ τὸ ῥεῦμα μᾶλλον ὑπὸ ψυχρότητος ἢ τραχύτητος ἐγένετο ΟΧΛΗΡΟΝ καὶ χαλεπὸν τοῖς Θηβαίοις. Haud paullo aptius videtur ΟΧΛΗΡΟΝ καὶ χαλεπόν.

Cap. XXXVIII p. 617 extr. Verba καὶ περιταφρεῦσαι post περιελθεῖν interpolata videntur ex initio capitis sequentis, sed ipse verborum ordo arguit emblemata esse ἢ πρότερον cap. XXXIX init. post verba ἦκουε μὲν ἔτι μᾶλλον κακῶς [ἢ πρότερον] ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων.

Vit. Pompeii XXXVI v. med. Στρατονίκη — ἦν μὲν, ὡς εἶκε, ψάλτου τινὸς οὐκ εὐτυχῶς τᾶλλα, προσβύτου [δέ] θυγάτηρ. Quasi vero res laeta et fortunata sit senectus! Deleatur vocula δέ una cum virgula quae est post τᾶλλα.

Cap. XLV med. ἀναφέρεται δ' εἰς τὸ δημόσιον ταμιεῖον — δισημίρια τάλαντα παρεξ τῶν εἰς τοὺς στρατιώτας δεδομένων, ὧν ὁ τοῦλάχισον αἶρων κατὰ λόγον δραχμὰς εἴληφε χιλίας πεντακοσίας. Non satis assequor quid h. l. sibi velit κατὰ λόγον, i. e. pro ratione, quoniam pro ratione a pluribus aut plus aut minus accipitur, non definita pecuniae summa ab uno. Corrigendum videtur κατ' ὀλίγον, *sensim*. Non enim una, opinor, occasione tantam pecuniae vim accipiebat miles.

Cap. XLIX non procul ab initio ἠλέγχθη ξίφος ἔχΕΙΝ. Lege ἔχΩΝ. In capitis fine πρόπτοντος Πομπηίου χρηματισμοὺς καὶ στρατηγίας καινῆς ὑπόθεσιν. Malim χρηματισμοῦ.

Cap. LI prope init. Αὐτὸς μὲν γὰρ ὡς σῶμα τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν [περικείμενος] οὐκ ἐπὶ τοὺς βαρβύρους, ἀλλ' ὡσπερ ἐν θήρῃσι καὶ κυνηγεσίαις, τοῖς πρὸς ἐκείνους ἀγῶσι γυμνάζων διεπόνει, καὶ κατεσκευάζεν ἄμαχον καὶ φοβεράν. Deleatur emblemata, quod qui addidit loci compositionem non intellegebat.

Cap. LXXI init. Ὡς δ' οὖν τὸ Φαρσάλιον πεδίον ἀνδρῶν καὶ ἔπλων καὶ ὄπλων Ἀνεπέπλησο. Requiro Ἐνεπέπλησο.

Cap. LXXX ultra med. Τῇ δ' ἑσθραία Λεύκιος Λέντλος — πλέων ἀπὸ Κύπρον καὶ παρὰ γῆν κομιζόμενος, ὡς εἶδε νεκροῦ πυρῶν καὶ παρεστῶτα τὸν Φίλιππον, οὕτω καθορώμενος. 'Τίς ἄρα, εἶφη, τὸ πεπρωμένον ἐνταῦθα τελέσας ἀναπέπαιται;' Sic edi solet e Reiskii coniectura pro καθορώμενον, qua correctione celatur magis quam sanatur vulnus, quoniam non intellegitur quid ad rem faciat, Lentulum nondum inspectum esse, cum haec diceret. Expectabam οὕτω καθορῶν ὅστις ἦν (vel ὅς ἦν: Philippus), quem si agnovisset, statim intellexisset cadaver esse Pompei.

Vit. Alexandri XIII med. οὐ μόνον ἀρῆξαν αἰτίας πάσης, ἀλλὰ καὶ προσέχειν ἐκέλευσε τοῖς πράγμασι τὸν ῥοῦν τὴν πόλιν, ὡς εἶ τι συμβαίη ΠΕΡΙ αὐτόν, ἄρξουσιν τῆς Ἑλλάδος. Immo εἶ τι συμβαίη ΠΡΟΣ αὐτόν, si quid Atheniensibus cum ipso conveniret, si sibi faverent. Post pauca, quia de factis agitur plane diversis,

necessario supplendum: Ὅλως δὲ καὶ τὸ περὶ Κλεῖτον ἔργον ἐν οἴῳ γενόμενον καὶ (τὸ περὶ) τὴν πρὸς Ἴνδοις τῶν Μακεδόνων ἀποδειλίαισιν — εἰς μῆνιν ἀνήγε Διονυσίου καὶ νέμεισιν.

Cap. XXVI extr. Ἡ τε γὰρ τύχη ταῖς ἐπιβολαῖς ὑπέκρουσε τὴν γνώμην λοχυράν ἐποίησε καὶ τὸ θυμοειδὲς ἄχρι τῶν πραγμάτων ὑπέξεφερε τὴν φιλοεικίαν ἀήτητον, οὐ μόνον πολεμίους, ἀλλὰ καὶ τόπους καὶ καιροὺς καταβιαζομένην. Sententia pro πραγμάτων suadere potius videtur ἄχρι τῶν παραβολωτάτων quam φρουραγμάτων, quod coniecit Madvigius.

Cap. XXVII vers. fin. una addita littera scripserim: αὐτὸς δ' Ἀλέξανδρος ἐν ἐπισημῇ πρὸς τὴν μητέρα φησὶ γεγονέναι πινὰς αὐτῷ μαντείαις ἀπορρήτους, ἃς αὐτὸς ἐπανελθὼν φράσει(ν) πρὸς μόνην ἐκείνην.

Cap. XXVIII extr. τοὺς ἄλλους καταδουλούμενος τῇ δόξῃ τῆς θεϊότητος. Hoc esset τοῦ θεῖος εἶναι, sed quia requiritur notio τοῦ θεὸς εἶναι, legatur τῆς θεότητος.

Cap. XXX extr. εἰ δ' ἄρα οὗτος εἰμαρτὸς ἦκει χρόνος. Forma aequae absurda atque εἰληπτὸς foret pro ληπτὸς. Corrigitur εἰμαρμένος.

Cap. XXXIII p. 684 extr. οἱ τε ἵπποι καταλαμβάνομενοι καὶ ἀποκρυπτόμενοι τῷ πλήθει τῶν νεκρῶν ἐξήλλοντο καὶ συνειάρατον τὸν ἡνίοχον. Participium ἀποκρυπτόμενοι procul dubio mendosum est. Latere puto πτυρόμενοι, quo verbo saepe noster usus est. Cogitari possit etiam de reponendo θορυβοίμενοι.

Cap. XXXVII init. permirum est verbum non fieri de obsidione Persepolis et ne nomen quidem huius urbis commemorari a Plutarcho, qui postquam narravit hominem bilinguem, natum e matre Perside et patre Lycio, Alexandro itineris ducem fuisse contendenti in Persas, statim subiungit: Φόνον μὲν οὖν ἐνταῦθα πολὺν τῶν ἀλικομένων γενέσθαι συνέπεσεν. Unde probabile arbitror ante haec verba nonnulla periisse. In fine huius capituli corrige: ὡς μεγάλης ἡδονῆς ζέρονιντο — οἱ τεθνηκότες pro ζερονίντο. Requiritur enim notio ἐξερημίζομενοι εἶεν.

Cap. LII p. 694 extr. Anaxarchus ἀνεβόησεν, Οὗτός ἐστιν Ἀλέξανδρος, εἰς ὃν ἡ οἰκουμένη πᾶν ἀποβλέπει· ὁ δ' ἔρριπται κλαίων ὥσπερ ἀνδράποδον ἀνθρώπων νόμον καὶ ψόγον δεδουκώς, οἷς αὐτὸν προσήκει νόμον εἶναι καὶ ὄρον τῶν δικαίων, ἐπεὶ περ ἄρχειν καὶ κρατεῖν νενίκηκεν, ἀλλὰ μὴ δουλεύειν ὑπὸ κενῆς δόξης κεκρατημένον. Quamquam verbum impersonale νικᾷ (sc. ἡ δόξα, ἡ γνώμη) suapte natura recte iungitur cum infinitivo, per se liquet hunc usum minime tueri horum verborum scripturam. Nec satis aptum

videtur ἐπέπερ (ἐπὶ τὸ) ἄρχειν κτέ., quare conicio: ἐπέπερ ἄρχειν καὶ κρατεῖν πέφυκεν.

Ibidem p. 695 init. Τοιούτους τοὺς λόγους χρησάμενος ὁ Ἀνάξαρχος τὸ μὲν πάθος ἐκούφισε τοῦ βασιλέως, τὸ δ' ἦθος εἰς πολλὰ χαυνότερον καὶ παρανομώτερον ἐποίησεν. Non sufficere videtur Emperii coniectura εἰς τὰλλα. Aptius scribes ἔτι πολλῶ.

Cap. LVIII post med. interpunge τί γάρ; 'εἶπεν' ὁ κάκιζος ἐγὼ νεῖν οὐκ ἔμαθον; Nam quod vulgatur τί γάρ omisso signo interrogandi, foret eius qui nare non didicisset: *Cur enim nare non didici?* Sed Alexander, qui omnia corporis exercitia callebat, procul dubio exclamavit: *Quid vero? non doctus sum artem natandi?* Cf. Arrian. Anab. II 4, 7.

Cap. LXIV extr. Οὕτω δὴ τραπόμενος (Alexander) πρὸς τὸν δικαστήν (gymnosophistam quem novem aliorum, quibus solvendas posuerat quaestiones, iudicem constituerat) ἐκέλευσεν ἀποφαίνεσθαι. Τοῦ δ' ἕτερον ἐτέρου χεῖρον εἰρηκέναι φήσαντος 'Οὐκοῦν' ἔφη 'καὶ σὺ πρῶτος ἀποθιναῖ, τοιαῦτα κρίνων.' 'Οὐκ ἄν γε' εἶπεν 'ὦ βασιλεῦ, εἰ μὴ σὺ ψεύδῃ φήσας πρῶτος ἀποκτενεῖν τὸν ἀποκρινάμενον κάκιζα. Neque in hac sententia locus est particulae condicionali, et ipsa quae sequitur vocula γε isto loco posita docet ἄν hic esse conjunctionem ἕάν. Vnde apparet insititium esse εἰ et legendum Οὐκ, ἄν γε — μὴ σὺ ψεύδῃ κτέ.

Vit. Caesaris XVIII prope med. 'Ελβητιῶν δ' αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν φίλην ἄγοντα τὴν ξραιάν. Constans usus sermonis pedestris postulat φιλιαν.

Cap. XXIV med. lege Ὡς δ' ἠγγέλθη ταῦτα τῷ Καίσαρι μακρὰν (ἀπ)όντι.

Cap. XXXVIII vers. fin. transpono: Ὡς δ' ἦν ἄπορα δεξάμενος πολλὴν θάλατταν ἐν τῷ στόματι καὶ κινδυνεύσας συνεχώρησε μάλ' ἄκων τῷ κυβερνήτῃ μεταβαλεῖν. Sed fortasse verba καὶ κινδυνεύσας, quae libri et editiones habent post θάλατταν, melius scriptori abiudices.

Cap. XLVIII extr. περιελὼν τὸν ζέφανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἐνωμότως ἔφη μὴ πρὶν ΕΠΙΣῆσεσθαι πάλιν κτέ. Graecitas postulat ἐνώμοτος et ΠΕΡΙΣῆσεσθαι.

Cap. LXIII init. Σέλα μὲν οὖν οὐράνια καὶ κτύπους νίκτωρ πολλαχοῦ διαφερομένους καὶ καταίροντας εἰς ἀγορὰν ΕΡΗΜΟΥΣ ὄρνιθας οὐκ ἄξιον ἕως ἐπὶ πάθει τηλικούτῳ (necem Caesaris dicit) μνημονεῦσαι. Plutarchus scripsisse videtur <ΔΥ>CΦΗΜΟΥΣ ὄρνιθας, obscaenas volucres. Ibidem post medium requiro: ἐδόκει ἄρα κλέειν (Porcia) ἐκείνον ΕΝ (pro ΕΠΙ) ταῖς ἀγκάλαις

ἔχουσα κατεσφαγμένον. Nam ἐπὶ absurdum est praesertim de adulti viri cadavere, quod muliercula brachiis amplectitur.

Cap. LXIX p. 741 in ipso fine de Bruto: Οὐ μὴν ἔπεισεν ἀγωνιζόμενος ἀλλὰ τῆς τροπῆς γενομένης ἀναφυγῶν πρὸς τὴν κρημνῶδες καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ ξέρον αἶμα καὶ φίλου τυρός, ὡς φρασι, συνεπ.ΙΡΡΩσαντος τὴν πληγὴν, ἀπέθανεν. Propter dicendi consuetudinem expectabam συνεπ.ΕΡΕΙσαντος, quo verbo de eadem re Plutarchus usus est in *Bruto* cap. LII init.

Vit. Phocionis cap. III init. Ταῦτα δὲ καὶ Κάτωνι τῷ νέῳ συνέβη. Sermo non est de Catone *iuvene* sed *minore* i. e. νεωτέρῳ.

Cap. XII vers. fin. Τῶν δ' ἀτάκτων καὶ Ἀλίων καὶ πονηρῶν διαδιδρασκόντων ἐκ τοῦ ξρατοπέδου καὶ ἀποχωροῦντων ἐκέλευσεν ἀμελεῖν τοὺς ἡγεμόνας. Verborum contextus pro Ἀλίων postulat ΔΕΙλῶν.

Cap. XXXVIII extr. Εἰ τὸ φίλον λύσασθαι μὴ αἰσχρὸν ἐστίν, οὐδὲ τὸ φίλην [ἁμοίως]· εἰ δὲ μὴ τὸ ἑταῖρον, οὐδὲ τὸ ἑταίραν. Dele glossema.

Vit. Cat. min. cap. I p. 759 extr. Ὡς οὖν εἰς τὸ μανθάνειν ἤκε, κοθρὸς ἦν ἀναλαβεῖν καὶ βραδύς, ἀναλαβῶν δὲ κάτοχος καὶ μνημονικός. Ὅ δὲ καὶ πέφυκεν ἄλλως, τοὺς μὲν εὐφρεῖς ἀναΜΝΗ Σακοὺς μᾶλλον εἶναι, μνημονικούς δὲ τοὺς μετὰ πόνου καὶ πραγματείας παραδεχομένους. Nemo monitus non videt Plutarchum scripsisse: τοὺς μὲν εὐφρεῖς ἀναΛΗΠτικοὺς μᾶλλον εἶναι, μνημονικούς δὲ κτέ.

Cap. VII extr. καὶ ταύτη πρῶτΟΝ συνῆλθεν, οὐ μόνη δέ. Immo πρῶτΗΙ.

Cap. V prope init. καὶ γὰρ ὁ λόγος νεαρὸν μὲν οὐδὲν οὐδὲ κομψὸν εἶχεν, ἀλλ' ἦν ὄρθιος καὶ περιΠΛΗΘῆς καὶ τραχύς. Inter notiones ὄρθιος et τραχύς non est locus *corpiae*, sed *affectedu* et *vehementiae*, quare legatur περιΠΛΘῆς.

Cap. IX extr. Ἀρετῆς γὰρ ἀληθινὸς οὐκ ἐγγίγνεται ζῆλος ἢ δι' ἄκρας τοῦ παραΔΙΔΟΝτος εὐνοίας καὶ τιμῆς. Non dicitur παραδιδοῖναι ἀρετὴν, quare corrigo παραΑΙΝΟΥΝτος. Mox suppleo: αἰδοῦνται <μὲν> τὴν δόξαν αὐτῶν, οὐ θαυμάζουσι δὲ τὴν ἀρετὴν οὐδὲ μιμοῦνται.

Cap. XI extr. Τῆς δὲ κληρονομίας εἰς αὐτόν τε καὶ θυγάτριον τοῦ Καιπίωνος ἠκούσης, οὐθὲν ὧν ἀνάλωσε περὶ τὸν τάφον ἀπήτησεν ἐν τῇ νεμήσει. Καὶ ταῦτα πράξαντος αὐτοῦ καὶ πράττοντος ἦν ὁ γράψας (Caesar, ni fallor, in Anticatone) ὅτι κοσκίρω τὴν τέφραν τοῦ νεκροῦ μετέβαλε (ἐνέβαλε?) καὶ διήθησε χρυσοῖον ζητῶν κατὰ

κεκαυμένου (συγκατακεκαυμένου?). Οὕτως οὐ τῷ ξίφει μόνον ἀλλὰ καὶ τῷ γραφεῖω τὸ ἀνυπεύθυνον καὶ τὸ ἀνυπόδικον ἐπίστυσεν. *Ultimam sententiam non intellego nisi sic re-fictam τὸν ἀνυπεύθυνον καὶ ἀνυπόδικον ἐφόνευσεν vel ἐπέσφραξεν, i. e. ita Caesar non gladio tantum sed etiam stilo Catonem, qui mortuus se defendere ab ista calumnia non poterat, confodit.* Etiamsi Cato suo se gladio interemit, Caesar tamen utpote caedis causa rhetorice a Plutarcho dici potuit eius interfecto. De eodem Caesaris libello vid. infra 36 extr. et 52 et 54. In libris duobus est *TON ἀνυπεύθυνον καὶ TON ἀνυπόδικον.*

Cap. XXV p. 771 non procul ab initio: *Λόξη μὲν γὰρ ἀν-θρώπων ἄτοπον εἶναι τὸ τοιοῦτον, φύσει δὲ καλὸν καὶ πολιτικόν, ἐν ὧρα καὶ ἀκμῇ γυναῖκα μήτ' ἀργεῖν τὸ γόνιμον ἀποσβέσασαν μήτε πλείονα τῶν ἱκανῶν ἐπιτίκτουσαν ἐνοχλεῖν καὶ καταπταχεῖν οὐδ' ἐν δεόμενον. Immo οὐδ' ἐν δέον, sine ulla necessitate.*

Cap. LXIX init. *Ἥ που καὶ ὑμῖν — δέδοκται βίᾳ κατέχειν ἄνδρα τοσοῦτον ἡλικίας ἐν τῷ βίῳ. Oratio vix Graeca pro ἄνδρα τηλικοῦτον vel <ἐς> τοσοῦτον ἡλικίας <ἤκοντα>.*

Vit. Cleomenis III non procul ab initio: ὄντος δ' αὐτῷ φίλου Ξενάρχους ἐρασοῦ γεγονότος (τοῦτο δ' ἐμπνεῖσθαι Λακεδαιμόνιοι καλοῦσιν), ἀπεπειράτο τούτου κτέ. Suspicio τοῦτο δ' εἰσπνήλαν καλοῦσιν, sive εἰσπνήλαν verius est. Cf. lex. rhet. ap. Eustathium ad Od. δ, 361 et ad ε, 477. Sic enim Lacones amatorem appellasse constat, amasium vero ἄταν.

Cap. XXII *Οὕτω δ' αὐτῷ πεπραχότι: lege πεπραγόντι.*

Cap. XXX extr. *πλήθος αἵματος ἀνΗΓΑΓε. Vsitatius foret ἀνήΝΕΓΚε. Vide v. c. cap. 15 extr.*

Cap. XXXIII prope fin. lege: *Οὕτως [δ] λέων ἐν τούτοις [τοῖς] προβάτοις ἀνασρέφεται, bis delete articulo, ut sit sententia: hic (tanquam) leo inter hos (tanquam) pecudes versatur.*

Vit. Gai Graecoli VII init. de viis publicis: Εὐθεῖα γὰρ ἦγοντο διὰ τῶν χωρῶν. Immo χωρῶν.

Cap. IX post med. *ὅπως μὴδ' ἐπὶ ἐραιβίας ἐξῆ ἡνὰ Λατίνων δάβδοις αἰκίσασθαι. Graecum est ἐπὶ ἐραιβίας. Mox δ' δὴ καὶ μόνον [ἀπὸ] τῶν πολιτευμάτων αὐτοῦ χρήσιμον ὑπῆρχεν. Exulato prae-positio.*

Cap. XV prope fin. *Εἰ περὶ Νομαντίαν ὁ σὸς ἀδελφὸς ἔπεσεν, ἐπόσπονδος ἂν ἡμῖν ἀπεδόθη νεκρός· νῦν δ' ἕως κἀγὼ ποταμοῦ πνος ἢ θαλάσσης ἰκέεις ἔσομαι φῆναί ποτε τὸ σὸν σῶμα φρουροῦ-μενον. Procul dubio verum est φρορούμενον, quod iam in men-*

tem venit Suteusis, qui male abiecit certam emendationem. Minime vero recipiendum est ἀφείναι quod pro φῆναι e correctione habent libri AB, vel propter hiatum non commendabile.

Vit. Demosth. IX extr. [ἐκτός] εἰ μὴ νῆ Δία πρὸς τὸν ὑπερ Ἀλωνήσου λόγον ὁ Ἀναφάνης καὶ τοὺτὶ πέπαιχεν. Formulae εἰ μὴ νῆ Δία Plutarchus non addere solet otiosas vuculas πλὴν vel ἐκτός. Cf. Romul. 21 extr. 29 extr. Solon. 19 extr. Comp. Alc. et Coriol. 2. Comp. Aemil. P. cum Timol. 1, Comp. Pelopid. 2. Cat. Mai. 24. Flamin. 10. Comp. Lucull. 1. al.

Vit. Ciceronis cap. XVII post med. 1. ἀρκεῖν γὰρ (ἄν), εἰ καὶ μᾶ ψήφῳ μόνον ἀπελίθῃ. Oratio recta foret ἤρακει γὰρ ἄν, εἰ κτέ.

Cap. XXIV med. ἐνιαχοῦ τῶν λόγων Ἀπονυσάζειν τὸν Δημοσθένην. L. Ὑπονυσάζειν.

Cap. XXXVI init. Γίνεται δὲ καὶ τῶν ἱερέων, οὓς Ἀγγορας Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, ἀντὶ Κράσσου τοῦ νέου μετὰ τὴν ἐν Πάρθοις αὐτοῦ τελευτήν. An τοῦ πλουσίου?

Cap. XXXIX post med. ὤψε καὶ γράψαντα [λόγον] ἐγκώμιον Κάτωτος ἀναγράφων τὸν τε λόγον αὐτοῦ καὶ τὸν βίον ὡς μάλισα τῷ Περικλέους εἰοκότα καὶ Θηραμένους ἐπαινεῖν. Deleto glossemate lege εἰοκότας.

Cap. XLVIII extr. Ἀντὸς τε γὰρ ὁ Κικέρων τοὺς κατ' Ἀντωνίου λόγους Φιλιππικούς ἐπέγραψε καὶ μέχρι νῦν [τὰ βιβλία] Φιλιππικοὶ καλοῦνται. Dele emblemata.

Vit. Demetrii V p. 891 Ἀντὸς μὲν Ἀντίγονος ἐν Φρυγίᾳ διέτριβε· Πτολεμαῖον δ' ἀκούσας ἐκ Κύπρου διαβάνα πορθεῖν Συρίαν, καὶ τὰς πόλεις ΑΠΑΓΕΙΝ καὶ βιάζεσθαι, κατέπεμψε τὸν υἱόν. Quod Madvig coniecit ἀπάγειν (interpretans extorquendo vexare) vereor ut sic, de urbibus praesertim, dici potuerit. Abiecta praepositione nata ex dittographia legatur ἄγειν, diripere. Plerumque plene dici solet eo sensu ἄγειν καὶ φέρειν, sed interdum alterutrum verbum omittitur, praesertim ubi alia notio additur. Ita v. c. Xenophon Hell. III 2, 4 ὁμοῦ δὴ τὸ λοιπὸν τοῖς Ἕλλησι στρατοπεδευσάμενοι ἦγον καὶ ἔκαον τὴν Βιθυνίδα, ubi non ausim cum Cobeto ante ἦγον inserere verba ἔφερον καί.

Cap. XXVII med. δῆγματα φέρειν ἐν τῷ τραχίλῳ. L. φΟρεῖν. Idem vitium saepius castigandum.

Cap. XXX med. p. 903. τοῦ καθεστηκότος ἐξέση δι' ὀργὴν [αὐτοῦ]. Dele pronomen.

Cap. XLII extr. καὶ τοῦ Διὸς οὐ τὸν πολεμικώτατον τῶν βασιλέων ἀλλὰ τὸν δικαιοτάτον ὀαρισην [καὶ μαθητὴν] προσηγόρευκεν

Homerus Od. XIX, 179. Falsum interpretamentum sapit magistellos. Iisdem tribuo nomen proprium *Δημήτριον* post verba τὸν *ιλημιονέ-
ζαιον βασιλέων* cap. 45 initio et τὸν *Κλέαρχον* in *vita Artoxeæ*.
cap. 18 extr.

Vit. Antonii IX p. 920 εἶτα πρῶτ' (i. πρῶ) τοῦ δήμιον κα-
λοῦντος εἰς ἀγορὰν προσελθῶν ἔτι τροφῆς μεσὸς ἐμέσειε, τῶν φίλων
τῶν ὑποσχόντος θοιμάτιον. Immo vero ὑπερσχόντος, ne quis vi-
deret, ut arbitrator.

Cap. XXIX init. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα τὴν κολακίαν οἶκ, ὥσπερ
ὁ Πλάτων [φησί], τετραγῆ, πολλυγῆ δὲ διελοῦσα. Parum versatus
fuit in Platone, quicumque sic turpiter interpolavit Plutarchum.

Cap. XXXVI init. Εὐδουσα δ' ἡ δευρὴ συμφορὰ χρόνον πολὺν
ὁ Κλεοπάτρας ἔρωσ, δοκῶν κατευνάσθαι καὶ παρακεκληῆσθαι τοῖς
βελτίοις λογισμοῖς, αὐτῆς ἀνέλαιπε καὶ ἀνεθάρπει Συρία πλησιάζ-
οντος αὐτοῦ. Prave dictum ἔρωσ ἀνεθάρρει. Requiro ἀνεθάρπειτο,
refocillabatur.

Cap. XXXVII p. 933 suppleverim οἶκ <ἐντὸς> ὄντα τῶν
ἑαυτοῦ λογισμῶν. Cf. Alexandr. XXXII. An forte lenius corrigere
licet ΟΥΚ ἄντιον ἔντα τῶν ἑαυτοῦ λογισμῶν?

Cap. XLII init. supple: καὶ τοῖς ἱππότησις εἴρητο <τοῖς> προς-
βάλλοντας τρέπεσθαι.

Cap. LIV prope fin. Ἄμα δὲ καὶ προσήγαγε τῶν παιδῶν Ἀλέξαν-
δρον μὲν ἐσθῆτι Μηδικῇ [τίαν καὶ] κίταριν ὀρθὴν ἐχούση — κεκοσ-
μημένον. Abiciatur glossema. Contra additum expectes κάλδον.

Cap. LXIII init. τοὺς δὲ τασσοῦς τῶν νεῶν ἐΓείρας καὶ πε-
ρώσας ἐκατέρωθεν ἐν τῷ ζώματι περὶ τὸ Ἄκτιον ἀντιπρόρους συνει-
χεν, ὡς ἐνήρεις καὶ παρεσκευασμένας ἀμίνεσθαι. Intellegam ἐΞείρας,
scil. διὰ τῶν θαλαμιῶν. In capite medio requiro: Καὶ Δομίτιος μὲν,
ὥσπερ ἐπὶ τῷ μὴ λαθεῖν τὴν ἀπισίαν αὐτοῦ καὶ προδοσίαν μεταβαλ-
ομένου Y, εὐθὺς ἐτελεύτησεν pro μεταβαλλόμενο Z. Cf. 67 extr.

Cap. LXVII prope med. Πλὴν οὐκ ἐνέβαλεν ὁ Εἰρηνκλῆς εἰς
τὴν Ἀντωνίου ναῦν, ἀλλὰ τὴν ἑτέραν τῶν ναυαρχίδων περιετρόμβησεν.
An περιετρόμβησεν?

Vit. Dionis II vers. fin. οὐκ οἶδα μὴ τῶν πάντων παλαιῶν
τὸν ἀποπύτατον ἀναγκασθῶμεν προσδέχεσθαι λόγον, i. e. haud scio
an. Cf. *Phocion*. 32. Frustra Madvig coniecit δέδοικα μὴ κτέ.

Cap. VI extr. supple: πενήτηκοντα τριήρεις <εὐ> πλεούσας.

Cap. XXXII med. ἦκισα δὲ βέβαιος ἐν κοινωνίᾳ πραγμάτων
ἀρχὴν ἐχόντων καὶ δόξαν. Malim ἀρετὴν ἐχόντων κτέ.

Cap. XXXIV post med. Ἄμα δ' οἱ μὲν ἱατροὶ τοῦ Σώσιδος
τὸ τραῦμα καταμανθάνοντες εὕρισκον ἕξ ἐπιπολιῆς μᾶλλον ἢ κα-

τα φορᾶς γεγενημένον. Ipsa res docet Plutarchum dedisse εἰς ἐπι-
ΤοΜῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς.

Cap. LIII vers. fin. manifesto transponendum est οὗς πάλαι
βουλομένους αὐτὸν ἀνελεῖν ἐκόλυεν pro ἐκόλυεν ἀνελεῖν.

Vit. Brutī cap. XXXIV prope fin. Οὐ μὴν ἀλλὰ τότε τοῦτο
τῆς πρὸς ἀλλήλους διαφορᾶς ποιησόμενοι πέρας Εὐθ'Υς διελεύθησαν.
Sententia postulat Αὐθ'Υς.

Cap. XXXV med. Ὁ δὲ (Brutus) τῶν εἰδῶν τῶν Μαρτίων
ἐκέλευεν αὐτὸν (Cassium) μνημονεύειν ἐκείνων, ἐν αἷς Καίσαρα ἔ-
κτειναν, οὐκ αὐτὸν ἄγοντα καὶ φέροντα πάντας ἀνθρώπους ἀλλ' ἐτέ-
ρων ΔύΝαΜιν ὄντα ταῦτα πρᾶσσόντων. Conieci: ἀλλ' ἐτέρων
ΠΡύΤαΝιν ὄντα ταῦτα πρᾶσσόντων.

Cap. XLVI init. ὑπέσχετο καλῶς ἀγωνισαμένους (militibus Bru-
tus) δύο πόλεις εἰς ὄρπαγῆν καὶ ὠφέλειαν ἀνήσειν, Θεσσαλονίκην καὶ
Λακεδαίμονα. De Lacedaemone hic sermo esse nequit. Latet
nomen urbis alicuius Macedoniae satis opulentae, quod non re-
perio.

Cap. LIII vers. fin. Πορκίαν — ἀποθανεῖν — ἐκ τοῦ πυρὸς
ἀναρπάσασαν ἀνθρακας καταπιεῖν. L. ἀνθρακα. Vnus carbo
candens vitam finiturae sufficiebat, nisi fallor.

Compar. Dion. et Brut. I init. Πολλῶν τοίνυν τοῖς ἀνδράσιν
ὑπαρξάντων καλῶν, ἐν τοῖς πρώτοις δὲ τοῦ μεγίστους ἐλαχίσταις ἀφορ-
μαῖς γενέσθαι, τοῦτο τῷ Δίῳ κάλλιόν ἐστιν. Sententia postulat
κάλλιόν ἐστιν.

Vit. Artoxeæ. II med. Ἡ δὲ μήτηρ ὑπῆρχε ΤΟΝ ΚῦρΟΝ
μᾶλλον φιλοῦσα καὶ βουλομένη βασιλεύειν ἐκείνον. Loco sic scripto
abundat pronomem demonstrativum, sed collato Xenophontea Ana-
basis initio videbis Plutarchi manum hanc esse: Ἡ δὲ μήτηρ
ὑπῆρχε τῶΙ ΚύρῶΙ, μᾶλλον φιλοῦσα καὶ βουλομένη βασιλεύειν
ἐκείνον.

Cap. VIII, p. 1015 med. lege εἶτα περιοκοπῶν χώρων καὶ τά-
ξιν, οὐκ ἀφ' ἧς σώσει τὸν ἡγεμόνα καὶ μισθοδότην ἀλλ' ἐν <ῆ>γιν
θέμενος ἑαυτὸν ἀσφαλῶς μαχεῖται.

Cap. XIX, p. 1021 l. τὴν δὲ Γίνιν ἢ Παρούσαις — εἶχεν
οἴκοι μεθ' αὐτῆς καὶ βασιλέως ἐξαιτοῦντος οὐκ <ἐξ>έδωκεν, ut
scribitur Herod. I 74 init. οὐ γὰρ δὴ ὁ Αλυάτης ἐξεδίδου τοὺς
Σκύθας ἐξαιτέοντι Κναξάρῳ et alibi constanter.¹

Vit. Aratī cap. I med. l.: Ἀλλ' ΟΙΣγε φύσει τὸ γενναῖον

¹ Similiter Arriano Anab. I 10, b redde τῶν ἐξαιτηθέντων τε καὶ
οὐ(κ ἐκ)δοθέντων. Cf. § 4, 5.

ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων, κατὰ Πινδαρον, ὡσπερ σοὶ πρὸς τὸ κάλλιστον ἀφομοιοῦνται τῶν οὐκοθεν παραδειγμάτων τὸν βίον, εὐδαίμον ἂν εἴη τὸ μεμνησθαι τῶν ἀπὸ γένους ἀρίστων, ἀκούοντας περὶ αὐτῶν αἰετὶ καὶ λέγοντας. Vulgo ΩΙγε.

Cap. XV vers. fin. ἐγνωκῶς [εἰς] ἅπαντα χρῆσθαι. Recte prae-positio abest infra cap. 43 med. πάντα χρώμενος αὐτῷ διετέλει.

Cap. XXVIII init. τὴν Ἀργολίδα χώραν ἐπόρθει καὶ περὶ τὸν Χάραδρον ποταμὸν ἰσχυρᾶς μάχης γενομένης. Flumen Chares neque in Argolide neque usquam terrarum est. Vide an substituendum sit Χάραδρον, qui in Inachum influens commemoratur a Thucydide V 60 et Pausan. II 52, 2. Vide Bursian, Geogr. Gr. II p. 40.

Vit. Galbae cap. III med. Λέγεται δὲ καὶ — Λιβύης ἀνδρί-
πιτος γενόμενος ΣΥΝ ὀλίγοις ἐπαινεθῆναι. Scribendi usus postulat EN ὀλίγοις, in raris, ut recte infra XIX init. εὐθὺς ἐκ παίδων ἐν ὀλίγοις Ῥωμαίων διεφθαρμένος.

Vit. Othonis IV extr. Tiberis ὑπερχυθεὶς καὶ κατακλύσας πολὺ μέρος τῆς πόλεως, πλείζον δ' ἐν ᾧ τὸν ἐπὶ πράσει διαΠωλοῦσι σῆτον, ὡς δεινὴν ἀπορίαν ἡμερῶν συγχῶν κατασχεῖν. Immo διαΣώζουσι.

Cap. V med. Αὐτὸς μὲν οὖν ἐν Βριξίλω — Ἀπελείφθη. Lege Ὑπελείφθη.

Cap. V prope finem suppleo: ὁ δὲ Σπουρίνας προσβιαζόμενος αὐτοῦς ἐκινδύνευσε (παρὰ) μικρὸν ἐλθόντας ἀνελεῖν αὐτόν. In vulgus notae sunt formulae παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν, παρ' οὐδὲν (μηδὲν) ἐλθεῖν, sequente infinitivo: non multum astitit quin cett.¹

Traiecti ad Rhenum.

H. van Herwerden.

¹ In superiore fasciculo pag. 458 vit. Sol. VIII vereor ne calidius sollicitaverim. Cf. Euripides Elect. 706 sq.